

„ניגשתי לאשה ואמרתי: גברת, את יודעת שאת נורא מכוערת ומגעילה?“

כיום, אני חושב, אני פחות רכושני ופחות קנאי מאשר בעבר. שני אנשי־אטרון ביחד — אני חושב שזה חלק מסיפור המתחים ביי־גינג'ו. כשעופרה עוברת על מחזה, אני בקושי מעורב. אבל היא מתייעצת איתי מה לבחור, באיזה מחזה, באיזה בימאי. לבימאי יש מישקל רב בהחלטה. עופרה ואני בורכנו — ואנחנו יודעים זאת איך שהוא — בכך שאנחנו במיקצוע הזה. מישור אִי־פשוֹר לנו שלא להחמיץ. המצב בינינו הוא התנגשות בין שני

איציק

סיימתי תקופה זאת על גבול שפיות־הדעות

דרור

אני מדבר עליו הרבה...

הריגעש, אנרגיות אדירות שלא מנרית תבות נכון.

● סרטן: „הייתי עד להתפוררות של אחותי...“

היו לי שתי אחיות. שתיהן היו מבוגרות ממני. אחת מהן, יונה, נפטרה לפני שלוש שנים ממחלת־הסרטן. זאת הייתה מחלה ארוכה מאוד. זה סינה לחלוטין את חיי, את השקפותיי. זאת הייתה האחות שהייתי תלוי עליה יותר מכל. זאת הטראומה בהא־הידיעה של חיי. זה בא כליכך במפתיע. הרופאים הכי טיחו שהיא תטופל, ושבעיקבות הטיי פול יש כל הסיכויים שתבריא. אנחנו לא אמנו. רצינו להאמין. אבא שלי כבר לא היה אז בחיים. זה פרץ שנה אחרי שנפטרה. יונה הייתה אמא לשלוש בנות. כיום אני יותר מרוד לבנות האלה, מעין חבר.

עופרה

כתבה עלי איזו פרה מחיפה...

ליים, ופתאום נרמה לי שיונה צורחת. אני רץ לחדרה ומסתבר לי שהאור בחדר כבה. יונה הייתה מבוועתת שוהו, איש לא יבוא עוד לעזרתה, חושך, פחד מוות. אני חושב שהייתי אח טוב. משנודע לי על המחלה, החלטתי שאני עוזב את הכל וישן עם יונה בבית־החולים. היא עצמה אמרה לי: „איציק, עוזב, לך הכי תה...“ רצתי יום־יום מחיפה, שם ביימתי. אמרו לי: „איציק, אתה חייב להמשיך לעבוד“ רצתי לתל־השומר. סיימתי תקופה זאת על גבול אי־שפיות הרעת. מוכן שזה הפריע לתיפי קוד שלי בבית.

● אני: „אני דווקא איש נורא מצחיק“

מכירים את תשרי־השרות בטל־וויזיה, שבו הולך חירש ברחוב וסביבו בועה? אז כזה אני: הבועה, לא החירש... אני המון לבדי עם עצמי. אני קורא המון, מצייר. לא ימצאו אותי בפאבים. אני בכלל לא איש של לילה. כלילה אני אוהב ללכת לישון. המיסגרת היא: אני, מי־שפחה, חב־רים. חבריי הטובים ביותר הם דליק ווליי־ניץ (שחקן) וניסן בלקין. נורא מוזר לאן התגלגלה השיחה הזאת, באמת! אני דווקא איש נורא מצחיק. לפעמים קורה לי שמחפשים אותי מהטלוויזיה, מבקשים ממני להופיע, ואז מטלפנים שוב: „הפעם לא, איציק. כמחשבה שניה, אנחנו צריכים הפעם משהו קליל...“ נוצר לי דימוי רציני כזה, של מתל־בט. אבל אני איש נורא מצחיק. אני נראה מוטרד? חסר־מנוחה? אני מוטרד פוליטית ממה שקורה בשטחים! אני מרגיש שאינני עושה ריג גם כאבא אני מוטרד. פעם קראתי על אנשים שעזבו את הכל כדי להיות 24 שעות עם ילדיהם. אני מפספס המון דברים מחייו של דרור. זה טיבני בעצם. גם כן, יש לי הרגשה שיכולתי יותר. אני מקרין עצב יש בי צער מפני פרידה. אני חושש מפני פרידה, מלא חששות.

גננת, בשעת־חברה: אנחנו קוראים ספרים בקול רם. אני מודע לכך שאנחנו מאוד ילדותיים בתיאטרון. „אנחנו“ — זה כולנו בתיאטרון. אני מרגיש אה־ילדיהם. בימאי — זה גננת, מורה, דיקטטור. כאיזה מוכן דיקטטור? מוכן של מי שמשליט את הבחירה שלו על אחרים. כן, נראה לי שאלך בעיקר על בימוי.

● רכילות: „עופרה ואני מתגוררים כיום בנפרד“

לעופרה יש גישה כזאת ש.אין לי מה להסתיר? אני פולני יותר. מעולם לא דיברתי עליך. עברנו לגור במעורב אבי ארתי שעופרה פוטר מהתיאטרון ורוי־חופה. חרוננו ביחד. בינתיים נפרדנו. אנחנו מתגוררים כיום בנפרד, בשתי דירות במעו־אביב. דרור גר איתה, אבל אני מקפיד לראות אותו בכל יום. להגדיר את עצמי כבעל? אני לא חושב שאני בעל טוב. איזה גבר אני? רכושני וקנאי. יש לי ואריאציות של התכונות האלה. אני נעשה לפעמים ילדותי, מחזיר, מתנהג רווקא. אני מודע לכך ומשתדל להתגבר על זה. יש בי רצונות חזקים לנשים, אבל אני עובר על עצמי שלא אממש אותם.

„החיים קצרים. אני בן 37!“

אחד משלנו, „בוז לירח“, „הקוף של אביה“ (בכיכובה של גילה אלמגור), „הריון“, „טוב למות בעד ארצנו“ (יונתן נטן) — אלה שמותיהן של כמה מההצגות המצליחות ביותר בארץ. המכנה המשותף לכולן הוא הבימאי — איציק ויינגרטן. שמו של ויינגרטן מתנוסס כבימאי על הפקות נוספות, וכשחקן (יחיד) בגיוני שב משדה־הקרב, „שיר אהבה בדואי“ (עם אשתו עופרה). הוא בדרוכ לביים מחזה חדש, פרי־עטו של בני ברבש, „ירח ששקע“. הוא מלא תוכניות. „סיפור של הצלחה“ — כך הייתה אמורה להגדיר את הצעיר (37) המתולתל, החינני, אבל אחרי כמה שעות חשתי במין עצבות, במועקה כבדה. מש־הבעתי זאת בקול, התבלבל ויינגרטן וניסה להסביר לי שהוא דווקא איש מצחיק, „נורא מצחיק“ ואין צורך דאגה. לא נחשף. נערך טוטו — נפרדו/לא נפרדו, מת, איך ולמה. מגשת בימאי אחרי אחת מההצגות־ההרצה של „בוז לירח“ בבימויו. בניגוד לרעש ולריקודים, בני־גוד לחגיגה שהתנהלה במשך שעה וחצי על הבימה, הקרין הבימאי הרבה עצבות. הוא היה פגוע, בעל צור דקיק. בעת הראיון היו בו הרבה תמימות, תחושה של ראשוניות, רגישות וכאב, כמו לילד. הילד הזה אמר בבהלה פתאומית: „יש לי הרגשה שהחיים קצרים, אני בן 37“